

Andrei Andreicuț

Dragoste, libertate și sex responsabil

Primăvara iubirii

Zi de zi întâlnesc în cale tineri, băieți și fete, plini de viață. Se manifestă fiecare în funcție de temperamentul și manierele pe care a reușit să și le însușească. Oricum s-ar manifesta îi privesc cu drag și cu nădejde.

Ma gândesc cum, cu zeci de ani în urmă, fiind de vârsta lor, înspre sfârșitul liceului, țineam să le scriu celor apropiați, ca amintire, câteva versuri:

*„Născut dintr-un crâmpiei de soare
Și o fărâmbă de pământ.
Firul curat, gingaș și sfânt
Îmbobocește și dă-n floare”.*

Timpul a trecut, modul nostru de a privi lucrurile ar putea părea anacronic, dar ființa omenească a rămas aceeași. Chiar dacă vocabularul tânărului este astăzi mai vulgar, chiar dacă influențat de mediu începe o viață sexuală precocă, chiar dacă drogurile, alcoolul și țigările gustate la început din curiozitate îl fac dependent de ele, totuși el a fost făcut de către Dumnezeu „fir curat, gingaș și sfânt”. Graba, însă, de-a da „roade” înainte de vreme, înainte ca bobocul să înflorească și să se maturizeze, poate distruge totul.

De aceea m-am gândit că e bine să le adresez prietenilor noștri tineri câteva rânduri, de la inima la inima, fără intenția de a-i dădăci sau a le ține o predică. Doresc doar ca cele scrise să se constituie într-o discuție sinceră între doi prieteni.

Poate voi reuși, în felul acesta, să previn o catastrofă, acum nebănuita, dar mai târziu trăită din plin. Am văzut cum au căzut și s-au nenorocit mulți tineri care, din nefericire, n-au fost preveniți la vremea potrivită asupra primejdiilor ce-i împresoară.

Educația pe care o primim astăzi are mari carente. Adeseori omul e privit doar din punct de vedere biologic, ca un biet animal rațional, și nici măcar atât. Pentru ca, dacă biologicului din el i s-ar da cinstea cuvenită, grija de a-l feri de tot ceea ce-i dăunează ar fi mult

mai mare. Nu mai pomenim de faptul că se face abstracție totală de dimensiunea spirituală a omului. *„Nu știți ca trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, zice Sfântul Pavel, pe care-l aveți de la Dumnezeu și ca voi nu sunteți ai voștri? Slăviți, dar, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”* (1 Corinteni 6, 19 – 20). Așadar și trupul și sufletul își au valoarea lor.

Educația sexuală ce se face în școală, adeseori, este o contra-educație. Tinerii sunt priviți doar ca niște simple viețuitoare reproducătoare, fără a i se da sexului și dimensiunea spirituală pe care o are, în cadrul comuniunii dintre un bărbat și o femeie.

Orice tânăr însă, este un unicat, „un fir curat, gingaș și sfanf”, alcătuit ca o ființă minunată din pânțele maicii sale (Psalmul 138, 13 – 14). An de an în ființa sa apar lucruri noi. Poate ca perioada cea mai importantă, din acest punct de vedere, este adolescența. Ea este situată între copilărie și maturitate. Precedată de pubertate, perioada în care au loc în organism transformări în urma cărora tânărul devine apt pentru reproducere, adolescența se caracterizează prin fiorul sublim și nou al iubirii. Între treisprezece și douăzeci de ani primăvara iubirii bate la poarta sufletului. Când citeai, cu câțiva ani mai înainte, cărți cu îndrăgostiți nu le dădeai prea mare importanță. Poate credeai ca aceste lucruri sunt nimicuri. Acum îți dai seama că ele sunt probleme serioase.

Ai întâlnit o persoană care te fascinează. Valul ți-a căzut de pe ochi. Până acum te gândeai numai la tine. Acum ai descoperit o altă ființă, o persoană ce ți-e nespuse de dragă. O persoană al cărei farmec te-a captivat. O persoană care ți-e mai scumpă decât tine însuși. O persoană care ai dori să-ți aparțină toată viața și căreia ai vrea să-i oferi proiectele tale, succesele tale, munca ta, iubirea ta. Când ești lângă ea te simți bine, când ești departe îi simți lipsa. O lume nouă ți se deschide în fața ochilor: lumea încântătoare a iubirii.

Întrebarea serioasă ce se pune este: până unde trebuie să mergi cu partenerul tău? Până la relația sexuală? Filmele erotice pe care le vezi pe toate canalele, revistele porno ce stau pe toate tarabele, te vor îndemna să faci acest lucru. Ba, din nefericire, și o educație sexuală rău înțeleasă tot într-acolo te va îndrepta. Ți se aduc și argumente „medicale” și „științifice”.

Te poate încerca și un complex de inferioritate. Colegii tăi, prietenii tăi, au făcut-o. De ce să n-o faci și tu? Eu îți spun să n-o faci. Va

veni și vremea sexului. Mai sunt tineri integri care n-o fac până la căsătorie. Dacă ești cu adevărat bărbat poți spune și nu. Mulți adolescenți îi respecta tocmai pe cei care au curajul să fie ei înșiși, să nu le pese ce spun alții, chiar cu riscul de a fi persiflați sau luați peste picior.

Duhovnicii, dacă ar putea vorbi, ți-ar putea arata o mulțime de tineri care duc o luptă susținută și biruie. Chiar și medicii, dacă sunt cinstiți, îți vor spune ca abstinenta nu-i dăunătoare, ci dimpotrivă. Doctorul Meyer scria ca: „pretextul fatalității pasiunii este o enormă minciuna, ale cărei consecințe teribile strica omenirea... înfrânarea e posibilă. Mii de oameni au dovedit-o. Au afirmat aceasta oameni care se bucura de cea mai mare autoritate și pe care nu-i putem acuza de exagerări. Nu lipsește puțință, ci voință”. (Cf. *Primăvara iubirii*, Alba Iulia, 1994, p.27)

Sigur că e foarte dificil, în relațiile cu prietena ta, sau cu prietenul tău, să știi cât îți poți permite. Când începi să-ți pui aceasta problema ai în minte un număr de comportamente concrete de la ținutul mâinii, de la sărut și pipăit, până la relații intime. Este foarte greu de stabilit dinainte limite precise.

Vă puteți decide să nu vă angajați în relații intime, iar jocurile sexuale care duc la acestea să fie evitate. Emoțiile însă, pot deveni atât de explozive și pasiunea atât de puternică încât să fiți la un pas de cădere. Pe de altă parte, este firesc ca două persoane ce se cunosc, se bucura una de cealaltă și se prețuiesc, să treacă de la gesturile timide de afecțiune la sărutări și mângâieri.

Deci asupra acestui aspect al prieteniei ne vom opri în capitolul următor, totuși anticipez ca meditatea serioasă la sensul vieții voastre, în calitate de fii ai lui Dumnezeu și purtători ai chipului Său, vă va da o perspectivă corectă de abordare a sexualității în ce are ea frumos și creator. (John Breck, *Darul sacru al vieții*, Cluj-Napoca, 2001, p.129)

Trebuie să știți ca instinctul sexual este un adversar violent și puternic. El te orbește și te târăște înspre plăceri josnice. Într-un om fără voință el își atinge întotdeauna ținta. Și ce urmează? Onoarea și demnitatea ta sunt dărmate. Chipul prieteniei curate se întunecă și nu mai vezi în partenerul tău omul gingaș pe care-l iubești, ci un simplu instrument care-ți poate procura plăceri.

Ochii tai sunt orbiți și nu văd în prietena ta pe posibilă mama a copiilor tai. Ei nu mai văd decât grosolănia. Nu mai văd în ea decât un

obiect al plăcerilor păcătoase. Ajuns aici cauți să afli și la prietena ta o dispoziție asemănătoare.

La rândul ei și fata îl privește pe băiatul sănătos și frumos, viril și atrăgător, doar ca pe masculul ce-o poate desfăta „ca-n filme”. De aceea prin atitudinea neglijenta, prin mângâieri, prin cuvinte erotice, prin îmbrăcămintea sumară, îi atâta pasiunea sexuală și-l excita, determinându-l să facă acest pas.

Amândoi vor un singur lucru: să iubească și să fie iubiți. Nu se gândesc ca „un hoț” pândește cu ochii avizi momentul în care să le pângărească ființă. La început el e măgulitor, insinuant, face aluzii discrete. Apoi devine insistent și obraznic. Dacă unul din cei doi ezita, îi va spune hotărât: „aceasta e iubirea”. Apoi va argumenta viclean: „dacă m-ai iubi te-ai culca cu mine”. Apoi cu obrăznicie diabolica: „Din cauza preceptelor depășite ce te opresc să faci sex cu mine te las”.

Zadarnic unul dintre ei ar argumenta ca lucrul acesta e păcat, că nu-i permis pana la căsătorie, ca ceea ce-i pretinde e dezonorat, inima celui alt rămâne tare ca piatra. Pasiunea a făcut din el un demon. Puterile naturale, necontrolate, se descătușează și aduc după ele ruina și triumful răului.

Nenorocit trebuie să fie totuși tânărul, lipsit de voință și de putere care se lasă în mâinile instinctului. Instinctul are menirea să fie rob și iată ca devine stăpân tiranic și crud.

Omul a reușit să stăpânească forțele oarbe ale naturii obligându-le să-i slujească. Cu ajutorul focului prelucrează metalele, cu forța apelor pune în mișcare turbinele hidrocentralelor, prin dezintegrarea atomului declanșează energii enorme, cu ajutorul calculatorului controlează tot ce se întâmplă în lume. Dacă omul stăpânește pământul, n-ar trebui să-și poată stăpâni și trupul sau?

Exista lași care capitulează de la primul atac. Deși bine făcuți trupește, voința lor este foarte slabă. Ar trebui ca ei înșiși să se disprețuiască pentru neputința lor. Dar nu fac acest lucru, ci dimpotrivă, socot act de mare bravura căderea lor în păcat. Argumentul pe care-l aduc este că-i imposibil să-ți învingi pasiunea și ca mulți tineri fac sex fără să-și pună probleme. Vreau să vă spun că așa judeca oamenii fără voință, oamenii care au renunțat la libertatea lor și au devenit robi ai pasiunilor.

Sunt de acord că este mare și presiunea pe care cercul de prieteni, sau „gasca” o fac asupra ta. Dar trebuie să știi ca și prietenii

tăi sunt sub aceeași presiune ca și tine. Și ei sunt tentați, și îndemnați să ia droguri, să fumeze, să bea și să facă sex pentru aceleași motive pentru care și tu ești tentat s-o faci: pur și simplu le este teama să fie „altfel”. Le este teama ca data viitoare prietenul pe care-l admira atât de mult o să-i lase de-o parte pentru ca „strica distracția”.

Trebuie să ai puterea să fii tu însuși și să le spui: „Băieți, dacă vreți s-o faceți n-aveți decât, dar eu cred că-i o prostie”. Acesta este modul în care îți poți arata bărbăția.

Recunosc ca lupta este foarte grea, dar biruința este posibilă. Parcă-l aud pe Sfântul Apostol Pavel reproșându-ne: *„În lupta voastră cu păcatul nu v-ați împotrivit până la sânge”* (Evrei 12, 4).

În iubirea curată dintre doi tineri exista ceva gingaș și sfânt. Esența iubirii partenerului tău sta în certitudinea că se poate încrede în tine. Aceasta încredere este oarecum o icoană a încrederii pe care creștinii o au în providența divină.

Încredere în tăria ta de caracter, în bărbăția ta, în iubirea adevărată a alesului, sau alesei inimii tale, îl fac pe celălalt să-și lege viața de tine. Vrea să-i aparții până la moarte. Nici nu-ți poți da seama cât de decepționat este celălalt când își da seama că omul în care și-a pus nădejdea este stăpânit doar de pofte instinctuale.

Erai socotit ca om galant, pur și demn. Și când colo te dovedești bătăran și obsedat de plăceri minore. Prin atitudinea ta reușești să distrugi în sufletul celuilalt imaginea frumoasă ce și-o făcuse despre tine. Se dăruia ceea ce ar putea fi temelie puternică pentru o viitoare căsătorie.

Dragostea și credința

N-am amintit, până acum, decât în treacăt de Dumnezeu. N-am amintit pentru că am făcut apel numai la logica ta neperversă care-ți spune că nu trebuie să te pângărești nici pe tine nici pe celălalt. Dar acum trebuie să ne suim cu gândul mai sus.

Dumnezeu exista. Omul cu viață sfântă îl simte și-L vede: *„Fericiți cei curați cu inima, ca aceia vor vedea pe Dumnezeu”* (Matei 5, 81). Dar chiar și omul care n-a ajuns la o performanță spirituală deosebită, având o minte limpede, recunoaște existența lui Dumnezeu. Mircea Eliade ne spune că ne naștem cu simțămîntul sacralului. (*Istoria credințelor și ideilor religioase*, vol. I, București, 1991, p.9) Iar înțeleptul Solomon zice că, *„deșerti sunt din fire toți oamenii care nu cunosc pe Dumnezeu și care n-au știut, plecând de la bunătățile văzute,*

să vadă pe Cel care este, nici din cercetarea lucrărilor Sale să înțeleagă pe meșter” (Înțelepciune 13, 1). Filosoful Petre Țuțea afirma ca omul care nu crede în Dumnezeu este un biet animal care vine de nicăieri și merge nicăieri. (*Între Dumnezeu și neamul meu*, București, 1992, p.64)

Credința în Dumnezeu are efecte revoluționare asupra modului nostru de a gândi și de a acționa. Gânditorul danez Søren Kierkegaard scria lucrul următor: „O singură viața ai de trăit. Dacă, atunci când vine moartea, se va constată că viața ta a fost bine folosită, adică se va afla într-o poziție buna fata de eternitate, Dumnezeu să fie laudat! Dacă nu, atunci situația e ireparabilă”. (cf. Wolfgang Buhne, *Dacă Dumnezeu ar exista cu adevărat*, Editura Agape, 1995, p.6)

Dumnezeu are cu fiecare din noi un plan. Sfântul Pavel ne spune ca „voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea noastră; să vă feriți de desfrânare, ca să știe fiecare din voi să-și stăpânească vasul sau în sfințenie și cinste, nu în patima poftelor cum fac neamurile care nu cunosc pe Dumnezeu” (1 Tesaloniceni 4, 3 – 5).

Ce să spunem atunci despre relațiile sexuale dezordonate, din afara căsătoriei? Sigur ca Dumnezeu îți respecta libertatea, dar tu refuzi să-L asculți într-un lucru foarte important.

Opinia lui Dumnezeu despre relațiile sexuale din afara căsătoriei este foarte clară. Dacă ești creștin trebuie să crezi în ce spune Sfânta Scriptură. Îți dau un citat de acolo: „Cinstita să fie nunta intru toate și patul nespurcat. I-ar pe desfrânați îi va judeca Dumnezeu” (Evrei 13, 4).

Unul dintre cei mai înțelepți oameni care au trăit pe pământ este Solomon. Cuvintele pe care le voi cita din Pildele lui, deși au fost scrise cu aproape trei mii de ani în urmă, sunt foarte actuale: „Odată stam la fereastra casei mele și priveam printre gratii și am zărit, printre cei lipsiți de minte, un tânăr fără pricepere. El treceape ulița pe langa colțul casei ei (a femeii străine) și se îndrepta către locuința ei. Era în amurgul serii unei zile, când se lasa umbra și întunericul nopții. Și iată o femeie îl întâmpină, având înfățișare de desfrânata și prefăcătorie în inima; Apriga și de neținut în frau, picioarele ei nu se mai odihneau în casa; Când în casă, când afară, stand la panda langa orice colț Ea îl apuad și-l sărută cu o căutătură obraznică... El începu să meargă dintr-odată după ea, ca un bou la junghiere și ca un cerb care se zorește spre capcana” (Pilde 7, 6 – 22). Metaforele grăiesc de la sine.

Dumnezeu nu ne-a impus restricții cinice, împiedicându-ne să

fiu fericiți, ci ne avertizează ca anumite comportamente ne sunt dăunătoare atât noua, cât și prietenilor. De aceea ne spune prin înțeleptul amintit mai înainte: *„Bucură-te, omule, cât ești tânăr și inima ta să fie veselă în zilele tinereții tale și mergi în căile inimii tale și după ce-ți arata ochii tăi, dar să știi ca, pentru toate acestea, Dumnezeu te va aduce la Judecata Sa”* (Ecclesiastul 11, 9).

Mare prieten cu tinerii, filosoful Petre Țuțea pe care l-am mai citat, le da acestora trei principii după care să-și călăuzească viața: 1. Să moară pentru țara lor, fără regret, de câte ori aceasta le-o cere; 2. Să nu necinstească nicio fecioară, pentru a nu ofensa maiestatea Maicii Domnului; 3. Să respecte tot ce face altul și nu sunt în stare să facă ei. (Op. cit., p.95)

Crezând în Dumnezeu vei accepta ca sfaturile Lui sunt perfecte. Așa scrie și Prorocul David: *„Legea Domnului este fără prihană, întoarce sufletele; mărturia Domnului este credincioasă, înțelepțește pruncii; judecățile Domnului sunt drepte, veselesc inima; porunca Domnului este strălucitoare, luminează ochii”* (Psalmul 18, 8 – 9). Ori ce spune porunca Domnului? Spune: *„să nu fi desfrânat!”* (Ieșire 20, 14). (Este vorba de porunca a 7-a din Decalog. După numerotarea catolică este porunca a 6-a. În latina șase se traduce prin „sex”. Când duhovnicii chestionau nu mai detaliau, ci întrebau: „sex”? Așa a rămas acest număr ca exprimare consacrată pentru unirea trupestă.)

Știu că sunt foarte mulți cei ce te sfătuiesc altfel. Prietenii îți povestesc aventurile lor păcătoase pe care tu ești ispitit să le urmezi. Pe micile ecrane, la ore târzii, partidele de sex sunt de o varietate inepuizabilă. Internetul te ajută să iei contact cu toate mizeriile din lume. Toți și toate îți vor spune ca un tânăr frumos și sănătos ca tine e nefiresc să nu aibă relații sexuale. Vor râde de tine când le vei vorbi de castitate.

Așa făceau, odinioară, păgânii. Cel mai important lucru pentru ei era îmbuibarea și desfrâul. Ca prin aceste patimi se pângăreau pe ei și pe alții nu le mai pasa. A discuta cu ei despre o prietenie curată era un lucru fără sens. De aceea Domnul Hristos ne și spune: *„Nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor”* (Matei 7, 6).

Știu ca lupta pentru a te păstra curat este grea. Dar oare ce lucru important se obține fără efort? Merita o căsnicie fericită, cu copii sănătoși, să faci acest efort. Și apoi destinul tău veșnic care va fi? Sfântul Pavel ne spune ca: *„nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici*

adulterii, nici malahienii, nici sodomiții... nu vor moșteni împărăția lui – Dumnezeu ” (1 Corinteni 6, 9 – 10).

În lupta cu tentațiile nu vei izbuti de unul singur. Te va ajuta însă Dumnezeu. Tu trebuie să te rogi, să ai un duhovnic care să te spovedească și să te călăuzească, să participi la slujbele Bisericii, să faci lectura religioasă și să te împărtășești cu Sfintele Taine.

Prin Sfintele Taine Dumnezeu îți împărtășește Harul Său. De aceea e bine să te spovedești cât mai des și, cu pregătirea cuvenită, să te împărtășești cu Trupul și Sângele Domnului Hristos.

Rugăciunea îți este mereu la îndemână, dându-ți posibilitatea să-l spui oricând lui Dumnezeu necazul tău, iar postul te ajuta să îți înfrânezi trupul.

Trebuie să ai acum la tinerețe, dar și mai târziu, un program de viață ordonat: sculare și culcare la ora fixă, rugăciune, lectura religioasă, munca, iar duminica și în sărbători, participarea la Sfânta Liturghie.

Dragostea și căsătoria

Se vorbește tot mai des despre cupluri și nu despre familie. Legăturile întâmplătoare și „căsătoriile de probă” sunt la ordinea zilei. Te va șoca afirmația mea, dar totuși a fac: aceste realități sunt semnele vădite ale unei societăți intrate în descompunere.

Mie dați-mi voie să fiu idealist: vad ziua fericită în care cu ființa dragă, curată și nepângărită, te vei prezenta în fața sfântului altar pentru a vă uni pe veșnicie. Vei fi mulțumit ca prin curăția și forța ta bărbătească ți-ai făcut iubita fericită și te-ai făcut fericit pe tine însuși. De acum încolo va fi o călătorie în doi. Ceea ce se câștigă cu truda este durabil. Fericirea voastră va fi tot mai profundă, tot mai sfântă, până când într-o zi se va contopi în marea nesfârșită a iubirii lui Dumnezeu.

Sigur ca aceasta mare decizie din viața ta, de a te căsători cu o persoană anume, trebuie precedată de rugăciune. Este foarte important să-ți alegi partenerul de căsătorie cu multă atenție. Dumnezeu te-a înzestrat cu capacitatea de a judeca și El așteaptă s-o folosești atunci când ești confruntat cu decizii importante. Iar decizia de a te căsători este poate cea mai importantă din viața ta.

Și, mergând pe firul celor spuse mai înainte, subliniez cu tărie ca singurul cadru în care poate fi exersată unirea sexuală, pentru a duce la un scop bun, este căsătoria. Unirea conjugala corectă se face cu binecuvântarea lui Dumnezeu și este monogama și heterosexuală.

(John Breck, op. cit., p.87)

Se face cu binecuvântarea lui Dumnezeu prin Sfânta Taina a Cununiei sau a Nunții. Taina Nunții este un act sfânt, de origine dumnezeiască în care, prin preot, se împărtășește harul Sfântului Duh unui băiat și unei fete ce se unesc liber în căsătorie, care sfințește și înaltă legătura naturala a căsătoriei lor la demnitatea reprezentării unirii duhovnicești dintre Hristos și Biserica. (Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia Dogmatica Ortodoxă 3*, București, 1978, p. 176)

Sfântul Andrei Criteanul, subliniind dinamica creatoare și transfiguratoare a unirii conjugale, spune ca „nunta cinstita este și patul neîntinat, ca Hristos le-a binecuvântat, ospătându-Se trupește, și în Cana Galileei la nunta apa în vin prefăcând”. (*Triod*, București, 1986, p.376)

Căsătoria este monogama. Domnul Hristos atunci când a spus „*ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă*” (Matei 19, 6), se referea la cele scrise în cartea Facerii: „*Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie*” (Facere I, 27). „*De aceea va lasă omul pe tatăl sau și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup*” (Facere 2, 24). Învățătura creștină nu îngăduie ca un bărbat să aibă mai multe femei și nici ca o femeie să aibă mai mulți bărbați.

Căsătoria creștină este și heterosexuală. Un bărbat se poate căsători numai cu o femeie și o femeie numai cu un bărbat. Homosexualitatea și lesbianismul nu sunt îngăduite. Cu toate că înțelege neputința omenească, Biserica dorește ca tot omul să intre în normal. Vechiul Testament era foarte aspru cu practicile homosexuale. Citim, de exemplu, în cărțile lui Moise: „*Să nu te culci cu bărbat, ca și cu femeie; aceasta este spurcăciune... De se va culca cineva cu bărbat ca și cu femeie, amândoi au făcut nelegiuire și să se omoare*” (Levitic 18., 22; 20, 13). Religia creștină este mai înțelegătoare, fiind religia iubirii, și totuși dezaproba acest mod de a face dragoste: „*Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, scrie Sfântul Pavel despre homosexualii din Roma, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii; Asemenea și bărbații, lasand rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând în ei răsplata cuvenită rătăcirii lor*” (Romani I, 26 – 27). Acest gen de relații sunt păcate pentru ca denaturează funcțiunea firească a organelor trupești și nu au valoare procreativă. Din

nefericire, s-a ajuns în unele tari „civilizate” sa se officieze căsătoria a doi bărbați sau a doua femei.

Căsătoria creștină are sublimitate unica. Unirea lui Dumnezeu cu oamenii la a doua venire a lui Hristos este asemănată cu o petrecere de nunta. Sfântul Ioan Evanghelistul, printre alte viziuni, a avut-o și pe aceasta: *„Și am văzut cer nou, și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este. Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasa, împodobită pentru mirele ei”* (Apocalipsa, 21, 1 – 2). La Cana Galileii Domnul Hristos, în casa primului cuplu „creștin” a prezidat sărbătoarea prefăcând apa în vin. Bucuria Tainei Nunții izvorăște din inima bucuriei dumnezeiești. (Paul Evdochimov, *Taina Iubirii*, București, 1994, p. 168)

Dragostea și nașterea de prunci

Căsătoria nu-i un mijloc lesnicios de a câștiga plăceri, nicio asigurare împotriva neputințelor de la bătrânețe, ci este comuniune și dăruire. Scopul căsătoriei este desăvârșirea personală a soților și procreția. Și totuși în lumea postmoderna tot mai multe familii nu-și doresc copii. Sunt și familii sterile, care nu pot face copii. De aceea trebuie precizat faptul ca sexul nu este numai pentru copii, ci și pentru comuniune. Este un mod de a-și manifesta dragostea sotii, unul față de celălalt. Din aceasta perspective scopul final al relației conjugale nu este numai procrearea, și nici împlinirea personală, ci lucrarea reciprocă a soților la mântuirea lor. Unii argumentează atitudinea lor potrivitna pruncilor cu faptul că n-au mijloacele necesare pentru a crește copii, n-au o casă a lor. Din nefericire însă la spatele tuturor acestor argumente sta un egoism dus până la limite. A avea copii înseamnă a primi binecuvântarea lui Dumnezeu în casa ta.

Când vezi o mamă cu pruncul în brațe trebuie să te gândești la cuvintele Domnului Hristos: *„cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Ma primește”*) (Matei 18, 5).

Spuneam ca mulți soți tineri nu-și doresc copii. Sunt și educați, într-o societate fără Dumnezeu, să apeleze la contracepție. Și dacă totuși copilul se plămădește în pânțece recurg la cea mai oribila crima: avortul.

Nu numai oamenii Bisericii, ci și medicii, antropologii și biologii cinstiți, ne spun ca avortul, din moment ce întrerupe o viață cu identitate separata este crima. Embrionul este viața cu existenta și

identitate de sine, individ cu toate drepturile, din momentul conceperii.

În virtutea acestui principiu Sfântul Vasile cel Mare ne spune ca femeia „care leapădă pruncul este supusa judecății pentru ucidere”. (Canonul 2, *Pravila Bisericească*, Buzău, 1999, p.28) Și nu numai ele, ci și cei care dau medicamente abortive sunt ucigași. Și ei și cele care administrează otrăvuri ucigătoare de embrioni (Sfântul Vasile cel Mare, *Canonul 8*).

Complicitatea la avort a soțului, și a medicului ginecolog care provoacă avortul, este complicitate la crima. Pentru Biserica Creștină avortul, sau întreruperea sarcinii, nu este un simplu act moral nepermis, ci este ucidere. Este ucidere premeditata. Este ucidere mai vinovata, mai păcătoasă și mai urata de Dumnezeu decât orice ucidere, pentru ca ia dreptul la viața unei ființe omenești înainte de a gusta din aceasta și mai ales înainte de a se învrednici de Sfântul Botez.

Lipsurile materiale nu sunt un argument prin care poți justifica avortul. Poți ucide pe altul ca să trăiești tu? Și apoi Dumnezeu îi da fiecăruia bucata de pâine necesara.

Paradoxal, s-a observat ca aversiunea fata de copil creste odată cu înavușirea. Natalitatea în țările „civilizate” este tot mai mică. Națiunile din vest îmbătrânesc, iar în lumea a treia este explozie de populație.

Din nefericire și noi romanii ne împușinam. A scăzut alarmant numărul de nașteri și de căsătorii. În zece ani de zile s-a diminuat populația țării cu echivalentul unui județ.

Copiii, dacă gândim creștinește, trebuie primiți ca o binecuvântare a cerului. Cea mai sfântă comuniune ți-o oferă familia. Sfântul Ioan Gura de Aur numește familia „mica biserică”.

Un poet roman consacrat ne-a lăsat scrisa o cugetare rara legată de familia creștină: „Locul unde se întemeiază rânduiala unei Patrii și statornicii, în spiritul legilor morale, al jertfei de sine, al răbdării, încrederii și dragostei este acest cuib arhaic și sacru unde doi oameni, mai întâi un tânăr bărbat și o fată, se hotărăsc să-și unească viața în cuget și simțire, prin legământul de aur al inelului nunții care desăvârșește cerul pe pământ în vederea lucrării și privegherii, a nașterii de prunci și împlinirii spirituale în lumina moștenirilor părinților” (Ioan Alexandru, *Iubirea de Patrie*, București, 1985, p. 94.)

Dragoste și responsabilitate

Așa stând lucrurile, cum am menționat, va trebui să fii foarte atent până unde mergi în relația cu prietenul tău, cu prietena ta. N-ai dreptul să-i furi ceea ce are mai de preț: puritatea. Și dacă apare o sarcină nedorită vei recurge la ucidere?

Dumnezeu te-a făcut complet liber. Tu decizi cu cine, și cum îți petreci timpul. Tu îți faci programul de învățătură, de muncă, de culcare și de scolare. Tu hotărăști dacă mergi, sau nu, la biserică. Tu îți alegi cariera.

Chiar părinții și profesorii, pe măsură ce te maturizezi, îți devin mai degrabă prieteni decât supraveghetori și educatori. Dacă copilăria începe printr-o dependență totală de părinți, ea se încheie la sfârșitul adolescenței printr-o mare libertate.

Aceasta libertate însă, atrage după ea o enormă responsabilitate. Poți iubi pe cine-ți spune inima. Dar nu poți face abstracție de consecințe. ***Cine nu este pregătit să accepte toate responsabilitățile vieții, nu este capabil să se folosească de libertate.***

Dacă în lumea noastră mor oameni tineri de SIDA, dacă multe femei își pierd viața provocându-și avorturi în promiscuitate, dacă mulți copii sunt abandonați sau cresc prin așezăminte lipsite de căldura căminului părintesc, este pentru faptul că libertatea este folosită iresponsabil. Este pentru faptul că înfierbântați de pofta, la un moment dat, tinerii se lăsă în voia oarba a instinctului. Vin și clipe de remușcare. Sunt femei care nu mai au liniște sufletească din pricina copiilor avortați. Sunt cupluri care datorită depravării din anii tinereții nu mai pot face copii. Sunt copii care cresc traumatizați sufletește și-și blestema părinții ce i-au abandonat.

Și totuși, tânărul meu prieten, eu vreau să cred că tu ești făcut din alta plămadă. Vad și ziua fericita în care cu ființa iubită te vei prezenta la cununie în fața sfântului altar. Mireasa se va simți ocrotită și în siguranță lângă tine. Va plânge de bucurie că aparține unui bărbat puternic și de onoare.

Vei avea mulțumirea ca prin felul tău manierat de a te purta și prin forța ta bărbătească ți-ai făcut iubită fericita și te-ai făcut fericit pe tine însuși. De acum încolo va fi o călătorie în doi. Ceea ce se câștigă cu truda este durabil. Fericirea voastră va fi tot mai profundă, tot mai sfântă, până când într-o zi se va contopi în marea nesfârșită a iubirii lui Dumnezeu.

Familia voastră va fi locul în care se vor practica cele mai frumoase virtuți. Pe primul plan va sta dragostea jertfelnică, pentru că numai unde stăpânește spiritul jertfei de sine este locul larg de viață pentru celălalt. Numai unde stăpânește iubirea jertfelnică pot apărea pruncii ca o încoronare a castității părinților de dinainte de căsătorie.

Și poate gândul îți zboară înapoi, la vremurile când trăiau bunicii voștri, și le vedeți casa plină de copii. Îi vedeți seara întorși osteniți de la lucrul câmpului, sau de la fabrică, împărțindu-le pâinea pruncilor, pâine însoțită de cuvânt plin de iubire.

Oare toate cele spuse, nu te fac dornic să ai o tinerețe sfântă și o căsătorie binecuvântată?